

Паркани

Віталій Гречка

Паркани в малюнках на сонці терпляче стоять,
Очікують вечір у котрому лагідні тіні,
Терпіння парканів від нашого більше стократ,
Їх доля – стояти, тримаючи пози незмінні.

А доля людини – шукати й до чогось іти,
Зупинки для духу і тіла подібні отруті,
Щасливі – бадьоро ідуть до своєї мети,
А інші – чекають на когось, собою забуті.

І вечір несе прохолоду парканам старим,
Чекали вони і законно свого дочекались,
І люди чекали, але залишилося їм,
На ще один день менше строку, що в світі цім мали.